

in to bom tudi storil. Mislim, da bo prefekt razumel, saj bodo besede zelo navadne in stare.«

Mali so postali pozorni na najin pomenek. Prisluhnili so, zato sva umolknila. Sonca ni bilo več, vendar me to ni motilo. Vedel sem, da ga bodo oblaki še večkrat čisto prekrili, ga zagrnili, toda izmotalo se bo in vnovič prisijalo.

Edo je sledil mojim očem, spremljal vsak moj gib. Potem se je vzravnal in sklenil roke na hrbtu. Ustnice so se mu zganile, pa ni izrekel besede. Obžaloval sem ga, kajti privoščil bi mu, da ne bi zašel v tako zagato, saj bo terjalo od njega veliko naporov, preden bo našel izhod.

Pred vrati so zadoneli enakomerni koraki. Prefekt je pripeljal čredo v učilnico. Pred zajtrkom lahko še dobre četrt ure ponavlja. Pričakoval sem, da bo Edo zaprosil za pogovor, pa tega ni storil. Sedel je s povešeno glavo. Prefekt ga je oplazil s pogledom, vtem pa sem že pristopil jaz.

»Ali lahko žrtvujete zame čas do zajtrka? Moram se pogovoriti o nečem,« sem rekel in nenadoma sem bil nekdo drug, ki sem odhajal za drobno, gibčno prefektovo postavo k vratom pisarne. Končiči novih niti so že tipali k meni in prvič sem začutil, da hodim, mislim, diham.

BABICA

Ivan Cimerman

Babica, babica,
osivela pahljača tvojih
sanj je že na bregu.

(Kakšna je večnost, ki jo kličejo
tvoje mladostne oči?)

Tišina je zagrebla svoje koščene prste
v tvoj sivi marmor misli.

Glej: Dan že kleči pred Nočjo in te svareče gleda.

Naglušna že,
malce sklonjena, ob robu odpovedi
neznansko blaga v darovanju

— in 83 let, otožni ljudje!
pošteno in pobožno
(paternošter, Bog, večernice).

Ugaša
to čisto življenje
to čisto, deviško življenje,
da si še vedro nebo ne upa
zastrmeti
v dekliško porogljive
mladostne oči.

ČE ZDAJ NE,
NE BO SVET
NIKOLI TVOJ,

mi je dejala.

Babica,
nosijo me
na ščitu
prebodenega z neštetimi pesmimi
— te moje nore sanje,
ti ubogljivi in vdani vojščaki —
medtem ko pomladne dežne kaplje
kljujejo razprte dlani.

Nosijo me iz daljav.

Dober sem.
In miren.
Udomačen.

GREŠ IN PRIDEŠ.

Vmes pa šumijo
srebrni topoli za hišo,
prastari roženkranc,
ki ga ljubiš.

Zapuščamo
zlate stezice otroštva,
a ti v samotni izbi
prekladaš moja pisma.
— Uvele lovke k neznanim ozvezdjem —

Vmes se spozabi
včasih država
in ti trikrat v letu
zviša pokojnino,
petkrat zniža.

Med vzdihi prižigaš sveče
za srečno vrnitev
(zakaj so moji ubogi otroci
vrženi v ta gobasti atomski čas?)

In Bog ti dal
MIREN DOM in OTROKE,
šepečeš,
pod tvojim oknom
dirjajo zaljubljene mačke
in plešejo mlečnate lipe.

DRHTEČE pišeš:
pusti tisti svoj smešni studij
in pridi k meni na okno,
da se skupaj nasmejiva — do solz
tem čudnim mačjim koncertom.

TAM KJER SI,
JE ISTA DLAN ŽIVLJENJA
IN ISTO TI NUDI...

Eh, jaz — staruha blebetava,
pravim ti:
SVET JE MAČKA Z NAJEŽENO DLAKO,
nikar več ne išči
NEKE SLONOKOŠČENE ŽENE,
take so izumrle že
v mezozoiku...